

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milady Haplové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **S. R.**, zastoupeného JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2004, čj. OAM-526/VL-11-P25-2003, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 379/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2005, čj. 14 Az 379/2004 - 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Petra Prágla **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zastaveno řízení o udělení azylu žalobci (dále též „stěžovatel“) podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném do 12. 10. 2005. Žalovaný uvedl, že na základě sdělení Policie České republiky ze dne 31. 5. 2004, čj. SCPP-18/HK-8-PŘ-2004, nepochybně zjistil, že žalobce byl zadržen po neoprávněném překročení státní hranice s Polskou republikou

a vrácen polskou policií zpět do České republiky. Proto žalovaný zastavil řízení o udělení azylu podle § 25 písm. h) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu tohoto řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2005, č. j. 14 Az 379/2004 - 18, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalobce podal dne 6. 2. 2003 žádost o udělení azylu; dne 19. 5. 2004 ve 20:30 hod. byl zajištěn příslušníky Stráže Granicznej Polské republiky, strážnice K., při neoprávněném překročení státní hranice České republiky. Podle soudu je účelové tvrzení žalobce, že nevěděl o svém neoprávněném vstupu na území Polské republiky. Jelikož žalobce vstoupil neoprávněně na území jiného státu, postupoval žalovaný podle soudu v souladu se zákonem, když shledal naplnění důvodů pro zastavení řízení podle § 25 písm. h) zákona o azylu. Soud uvedl, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím procesním, protože se soud při jeho přezkumu nezabýval meritorními důvody pro udělení azylu ani tím, zda žalobce splňuje podmínky pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ustanoveným zástupcem doplněné kasační stížnosti stěžovatel namítl, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a nepřesvědčivé. Z rozhodnutí žalovaného podle stěžovatele nelze spolehlivě zjistit, zda stěžovatel na území cizího státu vstoupil nebo zda se o vstup pokusil, přičemž je zřejmé, že se stěžovatel nemohl dopustit obojího. Stěžovatel uvedl, že byl na rekreaci v K., a při náhodné procházce z neznalosti terénu a místních poměrů pravděpodobně přešel na polskou stranu, kde byl zadržen příslušníky pohraniční stáže. Stěžovatel zopakoval, že neměl nikdy úmysl vstoupit na území cizího státu ani se o vstup pokusit. Všechny osobní věci si stěžovatel nechal na L. b., kde byl ubytován a nevyčerpal ani celý čas k rekreaci; v Polsku nikoho nemá a nezná. Soud však mechanicky převzal skutkový děj a závěry žalovaného, není však zřejmé, na základě čeho usoudil, že se žalobce dopustil jednání, jež založilo postup podle § 25 písm. h) zákona o azylu, protože je podle stěžovatele dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel dále namítl, že soud sice uvedl, že se nebude zabývat tím, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu, nicméně nelze přehlédnout, že režim v Bělorusku je v České republice označován za totalitární a proto stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti azbukou psané listiny, které si měl podle jeho názoru opatřit krajský soud dříve, než konstatoval, že stěžovatel nespĺňuje podmínky pro udělení azylu. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 10. 2005, č. j. 14 Az 379/2004 - 18, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný nesdílí názor o nepřezkoumatelnosti a nepřesvědčivosti svého rozhodnutí. V řízení bylo jednoznačně doloženo, že stěžovatel neoprávněně překročil státní hranici s Polskem a byl polskou policií vrácen na území České republiky. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní

soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze zjistit, zda stěžovatel neoprávněně na území jiného státu vstoupil či zda se o vstup toliko pokusil. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného však jednoznačně vyplývá, že stěžovatel byl vrácen polskou policií do České republiky po neoprávněném překročení státní hranice. V části odůvodnění, kterou stěžovatel označuje za nepřezkoumatelnou, pak žalovaný toliko citoval dikci § 25 písm. h) zákona o azylu, který na posuzovanou věc dopadá a který zahrnuje obě alternativy, teda neoprávněný vstup na území jiného státu i pokus o něj. Skutkový stav byl podle názoru zdejšího soudu, jenž je shodný s názorem krajského soudu, žalovaným zjištěn dostatečně; tvrzení stěžovatele, že neměl úmysl vstoupit na území cizího státu, a že se tak stalo nedopatřením, není pro posouzení věci právně relevantní, neboť § 25 písm. h) zákona o azylu nepředpokládá toliko úmyslné neoprávněné překročení státní hranice, nýbrž toto ustanovení dopadá i na neúmyslný neoprávněný vstup na území jiného státu. Stěžovatel neuvedl ani v kasační stížnosti skutečnosti, jež by zpochybnilly skutková zjištění žalovaného o neoprávněném vstupu žalobce na území Polska a jeho následném vrácení polskou pohraniční policií zpět do České republiky. Pokud jde o námitku stěžovatele, že mělo být přihlédnuto k totalitární formě režimu v Bělorusku, Nejvyšší správní soud odkazuje na správný právní závěr krajského soudu, podle něhož v případě zastavení řízení o udělení azylu nepřísluší žalovanému posuzovat důvody žalobce pro udělení azylu. Z tohoto důvodu nebylo v řízení o kasační stížnosti vyhověno ani návrhu žalobce na provedení důkazů azbukou psanými dokumenty přiloženými ke kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 15. 12. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; celkem

tedy odměna advokáta činí 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

